

Conclusies

- Het beroep ontvankelijk verklaren en ten gronde te onderzoeken;
- Vaststellen dat Frontex, na overeenkomstig artikel 265 VWEU te zijn uitgenodigd tot handelen, heeft nagelaten om de financiering van haar activiteiten in de Egeïsche-Zeeregio in te trekken dan wel deze activiteiten geheel of ten dele te schorsen of te beëindigen (artikel 46, lid 4, van de EBCG-verordening⁽¹⁾), dat het voorts heeft nagelaten om overeenkomstig artikel 46, lid 6, van de EBCG-verordening naar behoren gemotiveerde gronden aan te voeren voor het niet in werking stellen van die maatregel, en dat het ten slotte heeft nagelaten om anderszins haar standpunt te bepalen in antwoord op het voorlopig verzoek van verzoeksters;
- Vaststellen dat deze nalatigheid een schending van de Verdragen vormt in de zin van artikel 265 VWEU.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voeren de verzoekende partijen drie middelen aan.

1. Met het eerste middel wordt betoogd dat zich ernstige en voortdurende schendingen voordoen van de grondrechten en de internationale verplichtingen tot bescherming in de Egeïsche Zee-regio, welke schendingen verband houden met de activiteiten van Frontex, en dat de uitvoerend directeur [van Frontex] deze activiteiten dient te schorsen of te beëindigen, in de zin van artikel 46 van de EBCG-verordening. Verzoekers voeren aan dat uit het verzamelde bewijsmateriaal blijkt dat de in maart 2020 ingevoerde “nieuwe tactieken” in het kader van grenscontroleoperaties in de Egeïsche Zee-regio neerkomen op een beleid van de staat (Griekenland) en de organisatie (Frontex) van stelselmatige en wijdverbreide aanvallen tegen burgerbevolkingen die asiel zoeken in de EU, hetgeen in strijd is met onder meer het recht op leven, het verbod van collectieve uitzetting, het beginsel van non-refoulement en het recht op asiel.
2. Met het tweede middel wordt gesteld dat Frontex zijn positieve verplichtingen uit hoofde van het Handvest van de grondrechten niet is nagekomen wat betreft het voorkomen van voorzienbare schendingen van bovengenoemde grondrechten die zich in de Egeïsche Zee-regio voordoen in het kader van zijn werkzaamheden. Frontex heeft geen concreet gevolg gegeven aan positieve verplichtingen die op hem rusten krachtens andere artikelen dan artikel 46 van de EBCG-verordening, zoals monitoring- en verslagleggingsverplichtingen, en die verband houden met of zelfs verweven zijn met de toepassing van artikel 46 van de EBCG-verordening.
3. Met het derde middel wordt aangevoerd dat de nalatigheid van Frontex om te handelen in de context van artikel 265 VWEU verzoekers rechtstreeks en individueel raakt, aangezien het nieuwe door Griekenland en Frontex gevoerde beleid van systematische en wijdverspreide praktijken waarbij sprake is van het ontvoering vanuit EU-grondgebied, gedwongen overbrenging terug naar zee, onderschepping op zee, achterlating op zee op niet-zeewaardige schepen waardoor ernstig levensgevaar wordt veroorzaakt, onrechtmatig refoulement, collectieve uitzetting en belemmering van de toegang tot asiel, reeds meerdere malen schadelijke gevolgen heeft gehad voor verzoekers' situatie. De aanhoudende nalatigheid van Frontex om passende maatregelen te nemen ter voorkoming van deze schendingen – met inbegrip van de opschorting of beëindiging van zijn activiteiten overeenkomstig artikel 46 – vergroot aanzienlijk het risico dat verzoekers voor de zesde maal opnieuw worden onderworpen aan precies dezelfde schendingen van de Verdragen, alsook van het internationale en Europese gewoonterecht en verdragsrecht.

⁽¹⁾ Verordening (EU) 2019/1896 van het Europees Parlement en de Raad van 13 november 2019 betreffende de Europese grens- en kustwacht en tot intrekking van verordening (EU) nr. 1052/2013 en verordening (EU) 2016/1624 (PB 2019, L 295, blz. 1).

Beroep ingesteld op 25 mei 2021 — Cathay Pacific Airways/Commissie

(Zaak T-291/21)

(2021/C 289/58)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Cathay Pacific Airways Ltd (Hong Kong, China) (vertegenwoordigers: M. Rees en E. Estellon, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- De Europese Unie (vertegenwoordigd door de Europese Commissie) op grond van de artikelen 268 en 340 VWEU veroordelen tot betaling van:
  - een financiële vergoeding ten belope van de verdragingsrente over het bedrag van 57 120 000 EUR tegen de rentevoet die de ECB heeft vastgesteld voor haar basisherfinancieringsoperaties (dat wil zeggen 1,0 procentpunt) vermeerderd met 3,5 procentpunten, voor de periode van 10 februari 2011 tot en met 4 februari 2016, wat neerkomt op een bedrag van 14 211 026,51 EUR, dan wel tegen een rentetarief dat het Gerecht passend acht, en
  - samengestelde rente over het genoemde bedrag aan verdragingsrente voor de periode tussen 5 februari 2016 (dan wel vanaf een datum die het Gerecht passend acht) en de datum waarop de Europese Commissie het hierboven gevorderde bedrag daadwerkelijk betaalt, tegen de door de ECB voor haar basisherfinancieringsoperaties vastgestelde rentevoet vermeerderd met 3,5 procentpunten, dan wel tegen een rentetarief dat het Gerecht passend acht.
- Het bestreden besluit ⁽¹⁾ krachtens artikel 263 VWEU nietig verklaren.
- De Europese Commissie verwijzen in alle kosten van de onderhavige procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de vordering tot schadevergoeding voert verzoekster één middel aan. Zij stelt dat de Europese Unie op grond van de artikelen 266, 268 en 340 VWEU niet-contractueel aansprakelijk is en haar om die reden een schadevergoeding verschuldigd is ten belope van de verdragingsrente over de referentieperiode.

Ter ondersteuning van het beroep tot nietigverklaring voert verzoekster vier middelen aan.

1. Het Gerecht dient het bestreden besluit nietig te verklaren omdat de daarin gehanteerde grond voor de afwijzing van het verzoek als zijnde verjaard, neerkomt op een onjuiste rechtsopvatting.
2. Het bestreden besluit is in strijd met verordening nr. 2342/2002 van de Commissie ⁽²⁾, zoals uitgelegd in overeenstemming met artikel 266 VWEU.
3. Het bestreden besluit is in strijd met gedelegeerde verordening nr. 1268/2012 ⁽³⁾, zoals uitgelegd in overeenstemming met artikel 266 VWEU.
4. Het Gerecht dient het bestreden besluit nietig te verklaren omdat het ontoereikend is gemotiveerd.

⁽¹⁾ Nr. Ares(2021)2113498 van 25 maart 2021.

⁽²⁾ Verordening (EG, Euratom) nr. 2342/2002 van de Commissie van 23 december 2002 tot vaststelling van uitvoeringsvoorschriften van verordening (EG, Euratom) nr. 1605/2002 van de Raad van 25 juni 2002 houdende het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (PB 2002, L 357, blz. 1).

⁽³⁾ Gedelegeerde verordening (EU) nr. 1268/2012 van de Commissie van 29 oktober 2012 houdende uitvoeringsvoorschriften voor verordening (EU, Euratom) nr. 966/2012 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de financiële regels van toepassing op de algemene begroting van de Unie (PB 2012, L 362, blz. 1).

Beroep ingesteld op 25 mei 2021 — Singapore Airlines Cargo/Commissie

(Zaak T-292/21)

(2021/C 289/59)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Singapore Airlines Cargo Pte Ltd (Singapore, Singapore) (vertegenwoordigers: J. Wileur, J. Poitras, J. Ruiz Calzado en N. Solárová, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie